

Ztráta na výdělků

Jenom tam, kde vznikl nárok na náhradu za ztrátu na výdělků (i bez vynakládání zvýšeného úsilí dochází vlivem snížení pracovní způsobilosti poškozeného ke snížení příjmu), lze zvýšené úsilí zohlednit v tom směru, že při určení výše náhrady se k takto dosaženému příjmu nepřihlíží, aby poškozenému vynaložení námahy nedůvodně nesnižovalo náhradu.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 25 Cdo 4127/2011, ze dne 25.4.2014)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobkyně Mgr. Y. Z., zastoupené JUDr. K.F., advokátem se sídlem v P., proti žalovanému W. S., zastoupenému Mgr. M.Š., advokátem se sídlem v P., za účasti České kanceláře pojistitelů, se sídlem v P., jako vedlejší účastnice na straně žalovaného, o náhradu škody na zdraví, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 15 C 68/99, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. června 2011, č. j. 19 Co 220/2011-436, tak, že dovolání proti částem výroků rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. června 2011, č. j. 19 Co 220/2011-436, jimiž byl rozsudek soudu prvního stupně potvrzen ohledně částky 548.701,- Kč s příslušenstvím a změněn ohledně částky 34.224,- Kč, se odmítá. Dovolání proti části výroku rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. června 2011, č. j. 19 Co 220/2011-436, jíž byl změněn rozsudek soudu prvního stupně ohledně částky 1.223.188,- Kč s příslušenstvím, se zamítá. Řízení o dovolání proti částem výroků rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. června 2011, č. j. 19 Co 220/2011-436, jimiž byl rozsudek soudu prvního stupně potvrzen ohledně částky 93.325,- Kč a změněn ohledně částky 168.000,- Kč, se vylučuje k samostatnému řízení, které bude vedeno pod sp. zn. 31 Cdo 1778/2014.

Z odůvodnění:

Žalobkyně se domáhala náhrady škody na zdraví spočívající (po opakovaných úpravách žalobního petitu) v náhradě za ztížení společenského uplatnění ve výši 1.000.000,- Kč, v náhradě za ztrátu na výdělků po dobu pracovní neschopnosti a po jejím skončení (od 1. 7. 1990 do 31. 12. 2002) ve výši 1.746.789,- Kč s tím, že do konce roku 1994 je její ztrátou na výdělků rozdíl mezi očekávaným příjmem ze sjednaného zaměstnání a invalidním důchodem, resp. později skutečným příjmem, od 1. 1. 1995 do 31. 12. 2002 je potom ztrátou na výdělků 25 % z dosahovaných příjmů z důvodu zvýšené námahy. Dále požadovala náhradu nákladů spojených s léčením, na přilepšení ke stravě za dobu od 6. 4. 1990 do 31. 12. 2002 ve výši 34.224,- Kč, za pomoc v domácnosti za dobu od 1. 1. 1996 do 31. 12. 2002 ve výši 261.325,- Kč a náhradu za vyhotovení znaleckého posudku ve výši 4.000,- Kč.

Obvodní soud pro Prahu 1 rozsudkem ze dne 26. 7. 2004, č. j. 15 C 68/99-151, uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni částku 2.559.938,- Kč s příslušenstvím, ohledně 346.380,50 Kč žalobu zamítl, zastavil řízení o návrhu na přiznání renty a rozhodl o náhradě nákladů řízení. K odvolání žalobkyně a vedlejší účastnice na straně žalovaného Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 19. 9. 2007, č. j. 19 Co 224/2007-178, rozsudek soudu prvního stupně ve výrocích o věci samé a o náhradě nákladů řízení zrušil pro celkovou nesprávnost a nepřezkoumatelnost, v tomto rozsahu věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení; věc přikázal k rozhodnutí jinému soudci. Po doplnění skutkových tvrzení u jednotlivých dílčích nároků a důkazů k nim Obvodní soud pro Prahu 1 částečným rozsudkem ze dne 26. 2. 2009, č. j. 15 C 68/99-237, uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni částku 978.900,- Kč na náhradě za ztížení společenského uplatnění s tím, že žalovaný jako

řidič vozidla odpovídá za škodu způsobenou žalobkyni v souvislosti s dopravní nehodou z 6. 4. 1990, při níž čelně narazil do osobního vozidla Škoda 1000 MB, v němž cestovala žalobkyně s tehdejší manželkou; žalovaný byl pod vlivem alkoholu a od nehody bez poskytnutí pomoci ujel. Žalobkyně utrpěla rozsáhlá poranění a následky úrazu zásadním způsobem zasáhly do jejího života. Shledal proto důvodným nárok žalobkyně na zvýšení základní sazby náhrady za ztížení společenského uplatnění podle § 7 odst. 3 vyhlášky č. [32/1965](#) Sb. na dvacetinásobek.

Rozsudkem ze dne 18. 11. 2010, č. j. 15 C 68/99-395, uložil Obvodní soud pro Prahu 1 žalovanému zaplatit žalobkyni částku 1.425.412,- Kč, ohledně částky 642.026,- Kč s příslušenstvím žalobu zamítl a rozhodl o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky a vůči státu. Vyšel ze zjištění, že žalobkyně byla v době dopravní nehody nevýdělečnou vysokoškolskou studentkou a měla zajištěno pracovní místo s nástupní hrubou měsíční mzdou ve výši 6.000,- Kč, kam však v důsledku dopravní nehody nemohla nastoupit a utrpěla tak ztrátu na výdělku nejen po dobu pracovní neschopnosti (tehdy jí nenáležely ani nemocenské dávky), ale i po jejím skončení v důsledku přiznané plné a později částečné invalidity. V souvislosti s úrazem měla žalobkyně zvýšené náklady na potraviny obsahující vyšší míru vitamínů, minerálů a živin nezbytných pro její léčbu. Byla rovněž nucena zajišťovat výkon některých domácích prací prostřednictvím placené výpomoci. Od 6. 4. 1991 byl žalobkyni přiznán plný invalidní důchod, který byl od 6. 10. 1992 změněn na invalidní důchod částečný; žalobkyně se jej však v roce 1993 v souvislosti s nástupem do práce vzdala. Žalobkyně nastoupila do zaměstnání k 6. 1. 1992, od 1. 9. 1994 podniká jako tlumočnice. Znaleckým posudkem bylo zjištěno, že žalobkyně nebyla schopna vykonávat po dobu plné invalidity zhruba 80 % domácích prací, posléze jako částečně invalidní přibližně 40 % těchto prací, což s přihlédnutím k cenám komerčně poskytovaných služeb v oboru domácích prací představovalo částky 4.000,- Kč, resp. 2.000,- Kč měsíčně. Uvedené práce byly zajišťovány přítelkyněmi žalobkyně či jejími rodinnými příslušníky. Po právní stránce posoudil soud prvního stupně nárok žalobkyně na náhradu za ztrátu na výdělku po dobu pracovní neschopnosti a po jejím skončení podle § 445 a násl. obč. zák., s tím, že při výpočtu kromě výdělku žalobkyně zohledňoval i nárok na vyplácení částečného invalidního důchodu, kterého se žalobkyně dobrovolně vzdala; tato ztráta na výdělku není v příčinné souvislosti s dopravní nehodou. Náhradu za ztrátu na výdělku po dobu pracovní neschopnosti vypočetl z výdělku, jehož měla žalobkyně dosahovat ve sjednaném pracovním poměru, do něž v důsledku dopravní nehody nenastoupila, po jejím skončení vycházel z výdělků obvyklých, kterých mohla žalobkyně dosahovat. Při výpočtu částek respektoval soud prvního stupně jak změny v právní úpravě, tak i valorizační předpisy, zákonnou redukci i částky již uhrazené vedlejší účastníci; dále dovodil, že v řešeném případě nejsou splněny podmínky pro omezení náhrady stanovené pracovníprávními předpisy ve smyslu § 447 odst. 2 obč. zák.; žalobkyni tak náleží 1.223.188,- Kč. Náhrada za přilepšení ke stravě ve výši 34.224,- Kč představuje účelně vynaložené náklady podle § 449 odst. 1 obč. zák. stejně jako náhrada za pomoc v domácnosti podle § 442 odst. 1 obč. zák., ta však pouze ve výši 168.000,- Kč. Žaloba není důvodná v částce 642.026,- Kč, která je tvořena rozdílem mezi přiznanou a požadovanou náhradou za ztrátu na výdělku, náhradou za pomoc v domácnosti, částkou 21.000,- Kč za neodůvodněný požadavek na náhradu za ztížení společenského uplatnění, částkou 4.000,- Kč za náklady na vyhotovení znaleckého posudku a příslušenstvím.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 22. 6. 2011, č. j. 19 Co 220/2011-436, rozsudek soudu prvního stupně ve vyhovujícím výroku o věci samé změnil tak, že žalobu zamítl, v zamítavém výroku o věci samé jej potvrdil a rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů ve vztahu mezi účastníky a vůči státu. Vyložil, že za situace, kdy žalobkyně před postižením na zdraví nepracovala, ale měla do zaměstnání teprve nastoupit a jen v důsledku nehody se tak nestalo, je nutno při posouzení ztráty na výdělku po dobu pracovní neschopnosti a plné invalidity vycházet z výdělku, jehož měla dosahovat; v řešeném případě šlo v období po 6. 10. 1992 ve smyslu § 447 odst. 1 obč. zák. o částku 6.000,- Kč měsíčně hrubého, nikoli o částku 10.000,- Kč obvykle dosahovanou tlumočníky. Jestliže platí, že náhrada za ztrátu na výdělku jak po dobu pracovní neschopnosti, tak i

po jejím skončení, je vždy rozdílem mezi výdělkem dosahovaným před poškozením a příjmem (nemocenskou, výdělkem, invalidním důchodem aj.) po poškození a žalobkyně (podle vlastních tvrzení) od konce roku 1994 do roku 2002 vydělávala více jak 20.000,- Kč měsíčně, pak nelze hovořit o ztrátě na výdělku, neboť oproti výdělku dosahovanému před poškozením vydělává žalobkyně po poškození více. Zvýšené úsilí žalobkyně by bylo za daných okolností možno kompenzovat, pouze pokud by ke skutečné ztrátě na výdělku došlo nebo k ní nedošlo jen díky zvýšenému pracovnímu úsilí; běžným pracovním úsilím však vydělává žalobkyně přibližně 25.000,- Kč, zvýšenou námahou by dosáhla na příjem zhruba o 6.000,- Kč vyšší. O ztrátě na výdělku u žalobkyně lze proto hovořit pouze v období před začátkem jejích podnikatelských aktivit, která však byla žalované již v průběhu řízení kompenzována. Pokud jde o náhradu za přilepšení ke stravě a pomoc v domácnosti, ty nemohou být poskytovány po neomezeně dlouhou dobu, ale musí mít souvislost s dobou léčení. Jestliže bylo léčení žalobkyně ukončeno v srpnu 1992 a zvýšené stravovací náklady ve výši 300,- Kč již byly žalobkyni nahrazeny v průběhu řízení, je požadavek na další náhrady do roku 2002 neopodstatněný. Obdobné závěry platí i pro náhradu za pomoc v domácnosti požadovanou od roku 1996 do roku 2002, tj. v době, kdy již žalobkyně podnikala. Nevznikla-li žalobkyni tvrzená ztráta na výdělku a další nároky v souvislosti s dopravní nehodou zaviněnou žalovaným nad rámec toho, co jí již bylo vedlejší účastnicí plněno, nelze považovat její nároky za opodstatněné, a to včetně požadovaného příslušenství. Náklady vynaložené žalobkyní na vypracování znaleckého posudku jí byly přiznány v rámci náhrady nákladů řízení.

Proti rozhodnutí odvolacího soudu v plném rozsahu podala žalobkyně dovolání, jehož přípustnost opírá zčásti o § 237 odst. 1 písm. a) o.s.ř., ve zbytku o § 237 odst. 1 písm. c), odst. 3 o.s.ř. Je přesvědčena, že soudy obou stupňů věc nesprávně posoudily, jestliže neodškodnily její zvýšenou námahu vynakládanou na dosažení výdělku v prokázaném rozsahu 40 %, a dovodily, že jestliže s odstupem doby vydělává více než před úrazem v roce 1990, ztráta na výdělku jí nevznikla. Vynakládala-li by totiž obdobnou zvýšenou námahu jako zdravá, vydělala by více. Odkázala přitom na judikaturu v této věci, zejména rozhodnutí R 132/56, R 8/83, R 9/83, R 27/62 nebo R 22/92 uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek. Nelze rovněž porovnávat výši výdělků žalobkyně nyní a v době před úrazem, neboť je zřejmé, že v tak dlouhém období všechny mzdy stouply; i minimální mzda podle současných předpisů je vyšší než sjednaná mzda žalobkyně v roce 1990. Je přesvědčena, že na případ lze aplikovat § 447 odst. 2 obč. zák., podle nějž může soud z důvodů zvláštního zřetele hodných určit vyšší částku náhrady též tehdy, byla-li způsobena hrubou nedbalostí; jednání žalovaného, který opilý vjel do protisměru, kde narazil do vozidla žalobkyně, a od nehody ujel, lze zcela mimo pochybnost považovat za hrubě nedbalé. Odvolací soud tak zcela opominul rozhodovací praxi Ústavního soudu a formalisticky setrval na principech uvedených v § 446 a § 447 odst. 1 obč. zák. odporujících nálezu sp. zn. II. ÚS 2221/07, který prosazuje výklad zákona v souladu s jeho smyslem a účelem. Je totiž spravedlivé a racionální, aby žalobkyně netrpěla další újmy a aby jí újmy již vzniklé byly nahrazeny. Nepřiznání nároku na ušlý výdělek považuje za postup v rozporu s dobrými mravy ve smyslu § 3 odst. 1 obč. zák. Dovolatelka nesouhlasí s názorem odvolacího soudu, že jí nenáleží ztráta na výdělku ani v rozsahu invalidního důchodu, na který měla nárok a který nepobírala; žalobkyně tímto postupem šetřila výdaje státu, který by měl proti žalovanému regres. Zjednodušila tak vlastně celý proces vymáhání náhrady této části ušlého zisku. Odvolací soud zcela neodborně zhodnotil nárok žalobkyně na náhradu nákladů spojených s léčením, jestliže dovodil, že přilepšení na stravě a výpomoc v domácnosti nemůže být poskytována v časově neomezené době, což odporuje případu a praxi lékařské, pojišťovací i soudní, kdy uvedený nárok bývá prisuzován i ve formě renty do budoucna, je-li poškozený omezen doživotně. Dovolatelka rovněž zcela odmítá názor odvolacího soudu, že si takto „navyšuje ztížení společenského uplatnění“, neboť přirozeně jde o zcela odlišné nároky. Účelnost a potřebnost uvedených výdajů žalobkyně byla také jednoznačně v průběhu řízení prokázána. Vzhledem k tomu, že soudy nemohou nahrazovat odborné závěry znalců - lékařů vlastními domněnkami o potřebnosti či účelnosti léčby žalobkyně, považuje názor odvolacího soudu za nesprávný. Rozsudek odvolacího soudu dovolatelka napadla rovněž v

rozsahu nepřiznaného ztížení společenského uplatnění ve výši 21.000,- Kč. Nesouhlasí s určováním výše této náhrady podle předpisů platných v době škodné události, které již dnes neodpovídají realitě a fatálním zdravotním důsledkům na zdraví žalobkyně. V neposlední řadě nesouhlasila s nepřiznáním úroků z požadovaných náhrad a s náklady řízení. Dodává, že v důsledku průtahů v řízení se dostala do důkazní nouze a výši svých nároků již prokazuje jen s nepoměrnými obtížemi. Rovněž změna procesních pravidel v oblasti důkazní vedla k tomu, že požadavky na ni kladené nemůže často splnit. Ze všech těchto důvodů navrhl, aby dovolací soud napadené rozhodnutí odvolacího soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

Vedlejší účastnice ve vyjádření k dovolání ztotožnila se závěry odvolacího soudu, že již přiznané a vyplacené náhrady dostatečně vystihly skutečnost, že případ žalobkyně je mimořádného zřetele hodný a navrhl, aby bylo dovolání žalobkyně jako nedůvodné zamítnuto.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.), po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno ve lhůtě uvedené v § 240 odst. 1 o.s.ř. k tomu oprávněným subjektem řádně zastoupeným advokátem (§ 241 odst. 1, 4 o.s.ř.), se zabýval nejdříve přípustností tohoto dovolání. Vzhledem k datu vydání napadeného rozhodnutí postupoval podle dosavadních předpisů (tj. podle občanského soudního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2012 - srov. čl. II bod 7 zákona č. [404/2012](#) Sb. - dále též jen „o.s.ř.“).

Podle § 237 odst. 2 písm. a) o.s.ř. není dovolání přípustné ve věcech, v nichž dovoláním dotčeným výrokem bylo rozhodnuto o peněžitém plnění nepřevyšujícím 50.000,- Kč a v obchodních věcech 100.000,- Kč; k příslušenství pohledávky se přitom nepřihlíží.

Žalobkyně dovoláním napadá rozsudek odvolacího soudu mimo jiné ve výrocích, jimiž bylo rozhodnuto o dílčích nárocích na náhradu nákladléčení (přilepšení ke stravě) ve výši 34.224,- Kč, za ztížení společenského uplatnění ve výši 21.100,- Kč a nákladů na znalecký posudek ve výši 4.000,- Kč. Jde o částky nepřevyšující zákonný limit, a to bez ohledu na to, že v součtu peněžité plnění, o němž bylo rozhodnuto, převyšuje částku 50.000,- Kč. Tyto dílčí nároky se odvíjejí od odlišného skutkového základu (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 6. 1969, sp. zn. 3 Cz 13/69, publikovaný pod č. 28/1970 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek) a za samostatné je třeba je považovat i z pohledu podmínek přípustnosti dovolání. Dovolání je proto v tomto rozsahu ve smyslu ustanovení § 237 odst. 2 písm. a) o.s.ř. nepřípustné, a muselo být podle ustanovení § 243b odst. 5 věty první o.s.ř. odmítnuto.

Nesprávné právní posouzení věci, které dovolatelka uplatňuje jako důvod dovolání [§ 241a odst. 2 písm. b) o.s.ř.] ve vztahu k měnícímu výroku ohledně ztráty na výdělku ve výši 1.223.188,- Kč, kde je dovolání přípustné podle § 237 odst. 1 písm. a) o.s.ř., může spočívat v tom, že odvolací soud věc posoudil podle nesprávného právního předpisu, nebo že správně použitý právní předpis nesprávně vyložil, případně jej na zjištěný skutkový stav věci nesprávně aplikoval.

Podle § 3028 odst. 3 zákona č. [89/2012](#) Sb., občanský zákoník, není-li dále stanoveno jinak, řídí se jiné právní poměry vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé, včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dosavadními právními předpisy, tedy zákonem č. [40/1964](#) Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále též jen „obč. zák.“), a nařízením vlády č. [258/1995](#) Sb., kterým se provádí občanský zákoník (dále též jen „nařízení vlády“). Vzhledem k tomu, že k dopravní nehodě, z níž žalobkyně utrpěla škodu, došlo před 1. 1. 2014, posuzují se nároky na náhradu škody podle dosavadních předpisů.

Podle § 445 obč. zák. ztráta na výdělku, k níž došlo při škodě na zdraví, se hradí peněžitým důchodem; přitom se vychází z průměrného výdělku poškozeného, kterého před poškozením

dosahoval.

Podle § 447 odst. 1 obč. zák. náhrada za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti nebo při invaliditě činí rozdíl mezi průměrným výdělkem před poškozením a výdělkem dosahovaným po poškození s připočtením případného invalidního důchodu.

Náhrada za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti (při uznání invalidity nebo částečné invalidity) je jedním z nároků na náhradu škody na zdraví. Ke ztrátě na výdělků dochází proto, že pracovní schopnost poškozeného byla následkem újmy na zdraví snížena (omezena) nebo zanikla, a účelem náhrady za ztrátu na tomto výdělků je poskytnout přiměřené odškodnění tomu, kdo není schopen pro své zdravotní postižení, způsobené újmou na zdraví, dosahovat takového výdělků, jaký měl před poškozením. Škoda spočívající ve ztrátě na výdělků je tedy majetkovou újmou, která se stanoví ve výši rozdílu mezi výdělkem poškozeného před vznikem škody a výdělkem po poškození, k němuž je třeba připočítat případný invalidní nebo částečný invalidní důchod poskytovaný z téhož důvodu; tímto způsobem je vyjádřeno snížení (omezení) nebo ztráta pracovní způsobilosti poškozeného a jeho neschopnost dosahovat pro následky újmy na zdraví stejného výdělků jako předtím.

Samotné snížení pracovní způsobilosti poškozeného, byť je nepříznivým důsledkem trvalých zdravotních postižení, ještě vznik škody neznamena (není samo o sobě majetkovou újmou), ke vzniku škody a potažmo nároku na náhradu ztráty na výdělků zde dochází teprve tehdy, jestliže se důsledky zhoršení zdravotního stavu projeví v majetkové sféře poškozeného tím, že se sníží jeho výdělky po poškození oproti předchozímu stavu. Zákon tedy vychází z toho, že po skončení pracovní neschopnosti vzniká poškozenému újma, je-li v důsledku poškození zdraví natolik snížena jeho pracovní způsobilost, že nemůže vykonávat buď žádnou práci, anebo jen takovou práci, která je méně finančně ohodnocena, takže se oproti stavu před poškozením sníží jeho výdělek. Měřitkem této újmy je srovnání průměrného výdělků před poškozením s nově dosahovaným příjmem, který je odvislý též od toho, zda a v jaké výši poškozený pobírá (částečný) invalidní důchod. Dávky invalidního důchodu slouží ke kompenzaci ztráty pracovní způsobilosti, nahrazují trvale (nedojde-li ke změně zdravotního stavu) zcela či částečně příjem poškozeného, který není schopen obstarat si prostředky vlastní pracovní činností, a při určování ztráty na výdělků se k nim ve smyslu uvedeného přihlíží vedle případného příjmu ze zaměstnání či jiné výdělečné činnosti po ukončení pracovní neschopnosti.

Při zjištění, zda snížená pracovní způsobilost vede ke snížení příjmu, se zvýšené pracovní úsilí, které poškozený vynakládá při překonávání zdravotních obtíží, aby mohl vykonávat výdělečnou činnost, zohledňuje pouze tehdy, ovlivňuje-li zvýšené úsilí poškozeného výši jeho výdělků, který je nebo by byl nižší než průměrný výdělek před poškozením (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 1990, sp. zn. 1 Cz 52/90, publikovaný pod č. 22/1992 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Jinými slovy, jenom tam, kde vznikl nárok na náhradu za ztrátu na výdělků (i bez vynakládání zvýšeného úsilí dochází vlivem snížení pracovní způsobilosti poškozeného ke snížení příjmu), lze zvýšené úsilí zohlednit v tom směru, že při určení výše náhrady se k takto dosaženému příjmu nepřihlíží, aby poškozenému vynaložení námahy nedůvodně nesnižovalo náhradu. O takový případ se však v dané věci nejedná, neboť podle skutkových zjištění, jejichž správnost není předmětem dovolacího přezkumu, žalobkyně přes sníženou pracovní způsobilost vykonává povolání, v němž i bez zvýšeného úsilí dosahuje výrazně vyšších příjmů, než které měla před poškozením zdraví. Jestliže z tohoto důvodu nárok na náhradu za ztrátu na výdělků podle § 445 a § 447 obč. zák. nevzniká, nelze peněžitou částkou honorovat zvýšené úsilí, kterým žalobkyně dosahuje dalšího (částečného) zvýšení svého příjmu, byť by jej jinak za původního zdravotního stavu nemusela vynakládat. Právní úprava totiž nezná takový nárok, který by se odvozoval od toho, že ztráta na výdělků sice nevzniká, avšak ke zvýšení příjmu musí poškozený vykazovat větší úsilí, které by bylo možno samostatně odškodnit.

Rozsudek dovolacího soudu, jímž byl změněn rozsudek soudu prvního stupně ohledně ztráty na

výdělku ve výši 1.223.188,- Kč s příslušenstvím, je tedy z hlediska uplatněného dovolacího důvodu [§ 241a odst. 2 písm. b) o.s.ř.] správný; Nejvyšší soud České republiky proto dovolání žalobkyně podle § 243b odst. 2 části věty před středníkem o.s.ř. v tomto rozsahu zamítl.

Z uvedených důvodů nelze přiznat zásadní právní význam ve smyslu § 237 odst. 1 písm. c) a odst. 3 o.s.ř. ani potvrzujícímu výroku rozsudku odvolacího soudu týkajícího se části nároku na náhradu za ztrátu na výdělku ve výši 523.601,- Kč, ohledně níž byl zamítavý výrok rozsudku soudu prvního stupně potvrzen.

Dovolací soud usnesením podle § 112 odst. 2 a § 243b o.s.ř. vyloučil k samostatnému řízení věc týkající se nároku na náhradu nákladů léčení (sestává z částky 168.000,- Kč s příslušenstvím, ohledně níž byl rozsudek soudu prvního stupně změněn, a z částky 93.325,- Kč ohledně níž byl zamítavý výrok potvrzen), neboť u tohoto dílčího nároku je dán důvod k předložení věci velkému senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu podle § 20 odst. 1 zákona č. [6/2002](#) Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů.

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

Další články:

- [Koupě nemovité věci](#)
- [Nesprávný úřední postup \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Platební neschopnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předkupní právo \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Přerušení řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Rodinný závod \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Dědictví](#)
- [Výživné](#)
- [Valná hromada](#)
- [Ustanovení zástupce](#)
- [Náhrada škody](#)